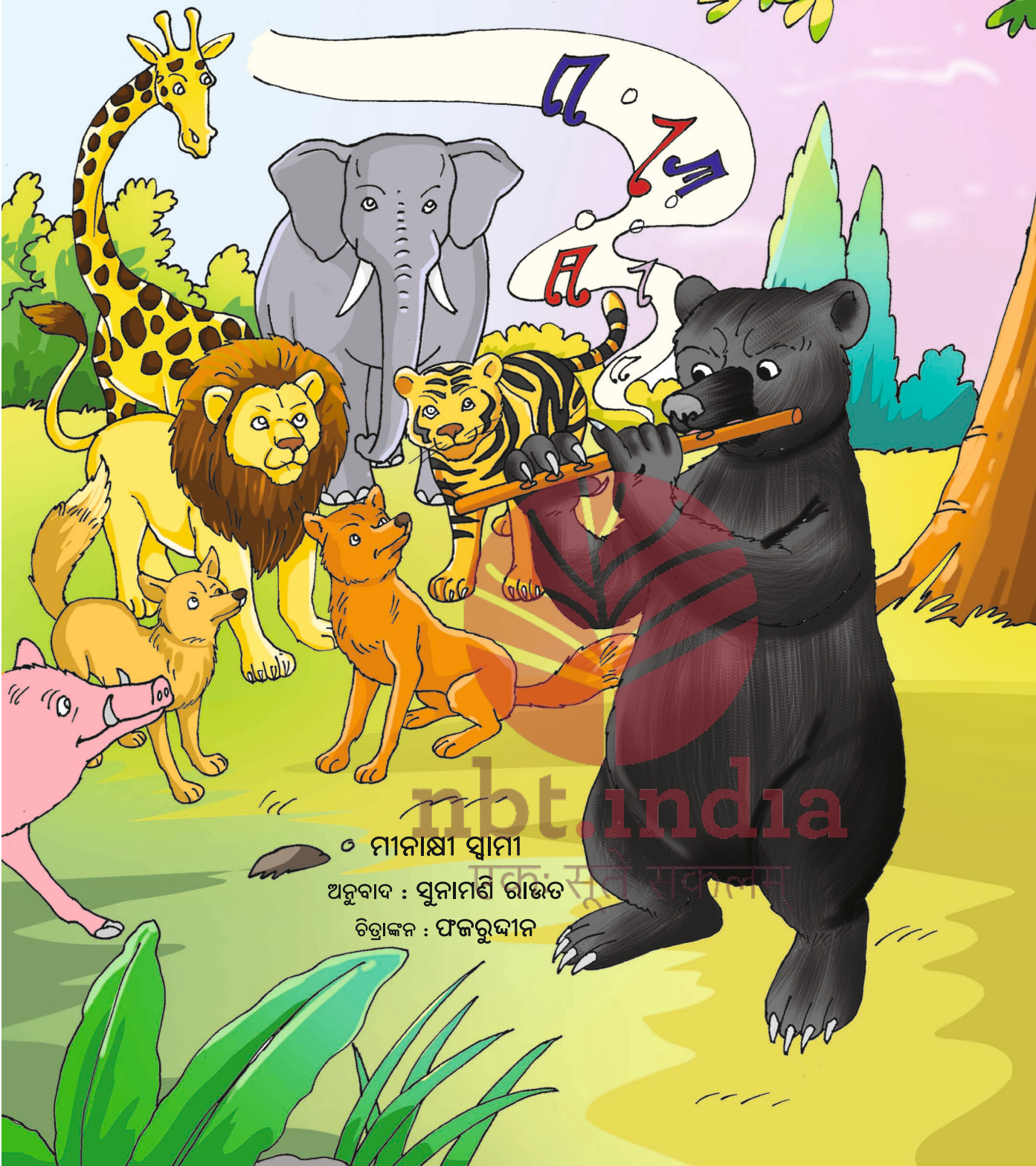

ବଂଶୀର ସ୍ଵର

ମନୋରାଜୀ ସ୍ଵାମୀ

ଅନୁବାଦ : ସୁନାମଣି ରାଉତ

ଚିତ୍ରାଙ୍କନ : ଫକିରୁଦ୍ଦୀନ

୮ରୁ ୧୦ ବର୍ଷ ବୟସର ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ

ନ୍ୟାସନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଇଣ୍ଡିଆ ପୁସ୍ତକ ଓ ପଠନ ଅଭିରୁଚିର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ୧୯୫୭ ମସିହାରେ ଭାରତ ସରକାର (ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ବିଭାଗ, ମାନବ ସମ୍ବଳ ବିକାଶ ମନ୍ତ୍ରାଳୟ)ଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପିତ ଏକ ସ୍ଵୟଂଶାସିତ ସଂସ୍ଥା । ଭାରତରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପୁସ୍ତକର ସର୍ବବୃହତ୍ ବହୁଭାଷିକ ପ୍ରକାଶକ ଭାବରେ ଟ୍ରଷ୍ଟ ବିଭିନ୍ନ ବୟସର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ମାତୃଭାଷା ଓ ଇଂରାଜୀରେ ପୁସ୍ତକ ଯୋଗାଇଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଇଂରାଜୀ ସମେତ ୩୦ରୁ ଅଧିକ ଭାରତୀୟ ଭାଷାରେ ସଚିତ୍ର ଓ ରଚିତ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ । ଏହିସବୁ ପୁସ୍ତକ ନେହେରୁ ବାଳ ପୁସ୍ତକାଳୟ କ୍ରମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ।

ISBN 978-81-237-9085-5

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ 2020 (ଶକାବ୍ଦ 1941)

ମୂଳ © ମୀନାକ୍ଷୀ ସ୍ଵାମୀ

ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ © ନ୍ୟାସନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଇଣ୍ଡିଆ

Original : Bansuri Ke Sur (Hindi)

Translation : Banshira Swara (Odia)

₹ 40.00

ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ନ୍ୟାସନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଇଣ୍ଡିଆ

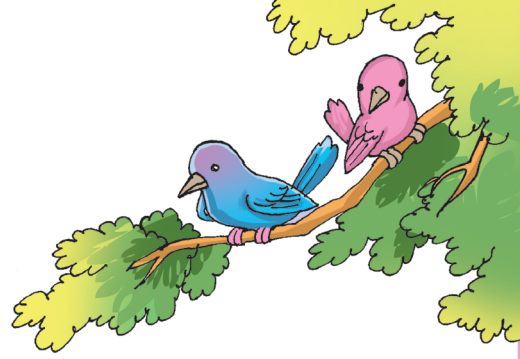
ନେହେରୁ ଭବନ, 5, ଇନ୍ଦିରାଗନ୍ଧୀସନାଲ ଏରିଆ, ଫେଜ୍-II

ବସନ୍ତକୁଞ୍ଜ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ - 110070 କର୍ତ୍ତୃକ ପ୍ରକାଶିତ

Website : www.nbtindia.gov.in

nbt.india

एकः सूते सकलम्

ବଂଶୀର ସ୍ଵର

ମୀନାକ୍ଷୀ ସ୍ଵାମୀ

ଅନୁବାଦ: ସୁନାମଣି ରାଉତ

ଚିତ୍ରାଙ୍କନ: ଫକରୁଦ୍ଦୀନ

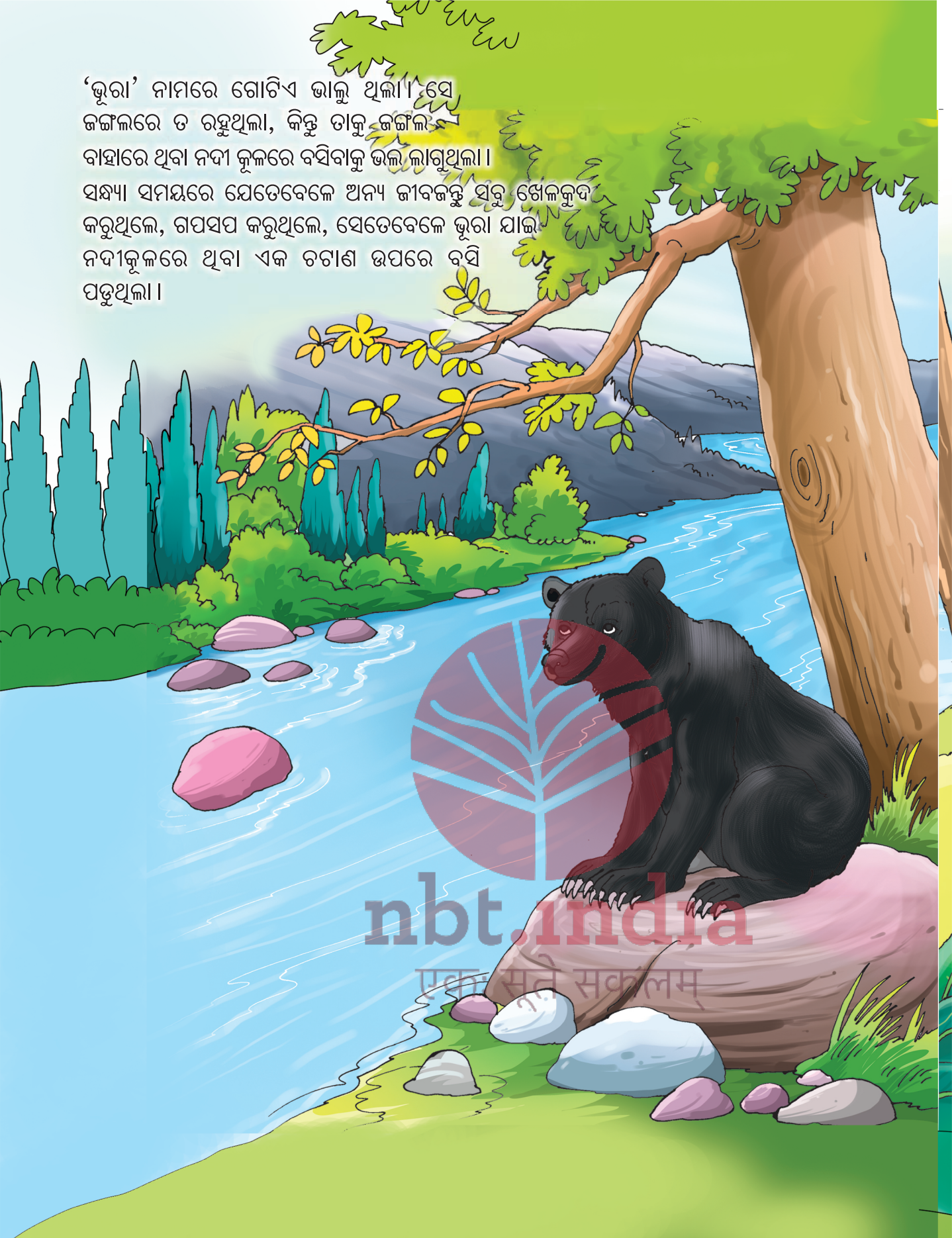

nbt.india

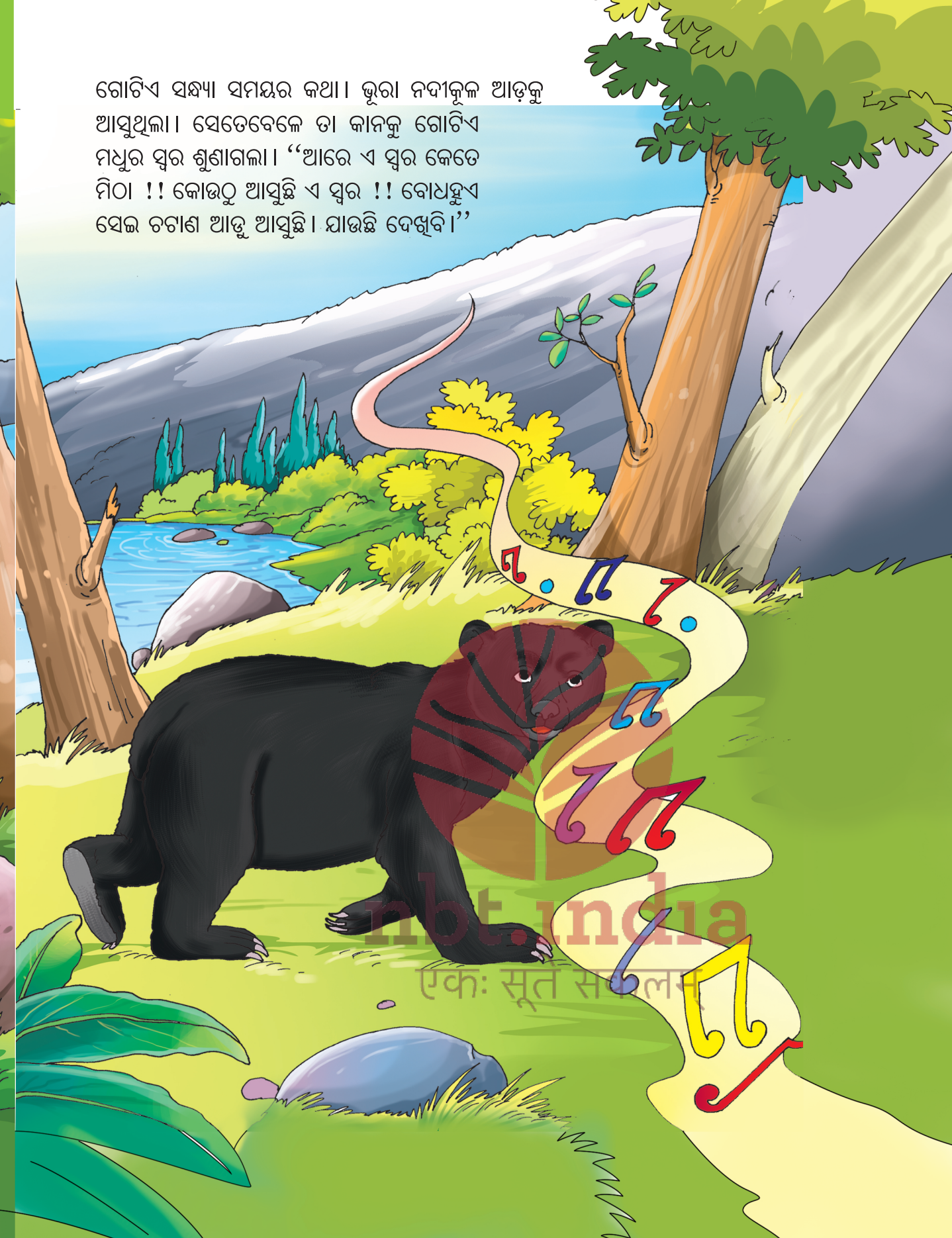
एकः सूते सकलम्

ନ୍ୟାସନାଲ୍ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ଇଣ୍ଡିଆ

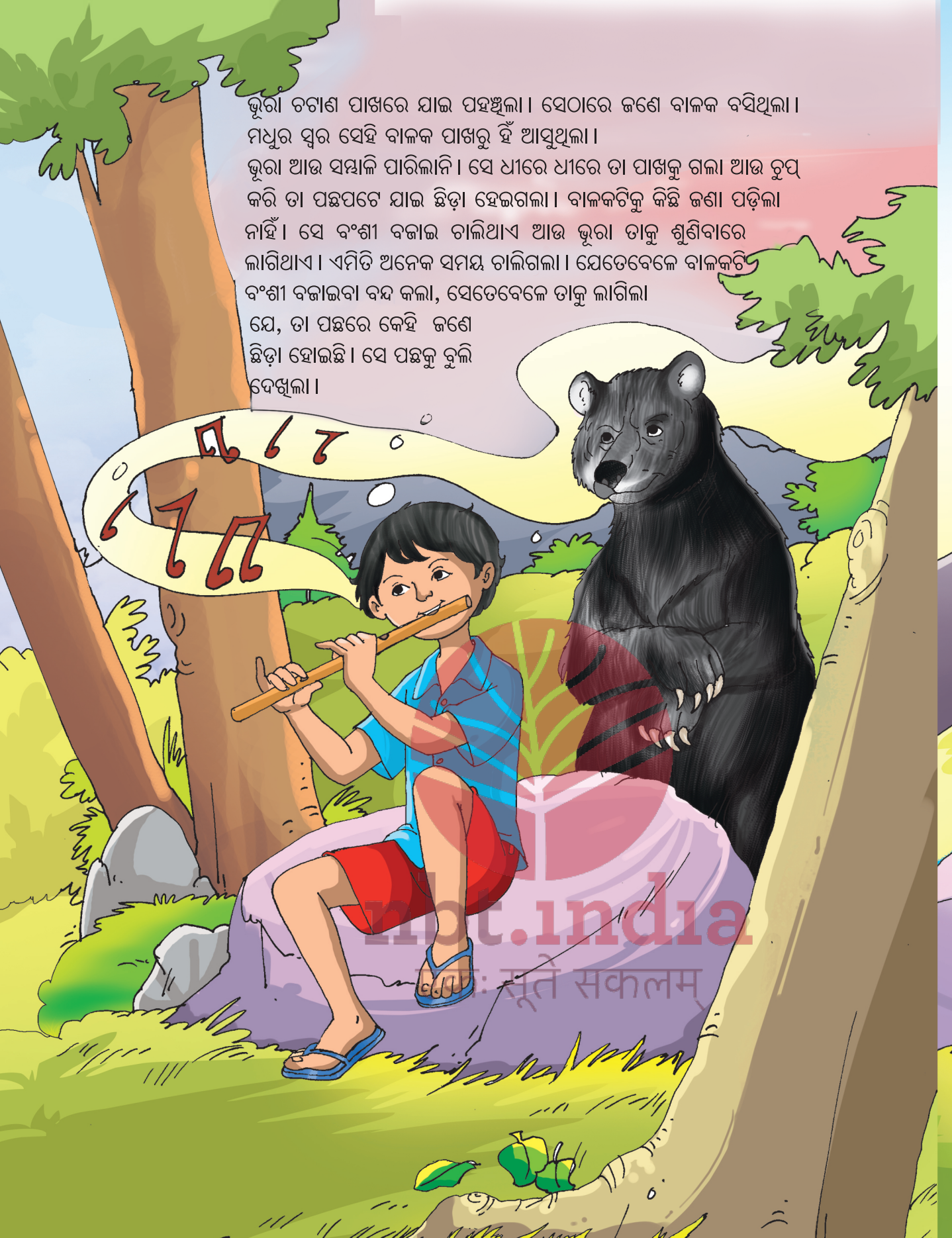
‘ଭୂରା’ ନାମରେ ଗୋଟିଏ ଭାଲୁ ଥିଲା । ସେ
ଜଙ୍ଗଲରେ ତ ରହୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଜଙ୍ଗଲ
ବାହାରେ ଥିବା ନଦୀ କୂଳରେ ବସିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ।
ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁ ଖୋଳକୁଦ
କରୁଥିଲେ, ଗପସପ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଭୂରା ଯାଇ
ନଦୀକୂଳରେ ଥିବା ଏକ ଚଟାଣ ଉପରେ ବସି
ପଡୁଥିଲା ।

ଗୋଟିଏ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟର କଥା । ଭୂରା ନଦୀକୂଳ ଆଡ଼କୁ
ଆସୁଥିଲା । ସେତେବେଳେ ତା କାନକୁ ଗୋଟିଏ
ମଧୁର ସ୍ଵର ଶୁଣାଗଲା । “ଆରେ ଏ ସ୍ଵର କେତେ
ମିଠା !! କୋଉରୁ ଆସୁଛି ଏ ସ୍ଵର !! ବୋଧହୁଏ
ସେଇ ଚଟାଣ ଆଡୁ ଆସୁଛି । ଯାଉଛି ଦେଖିବି ।”

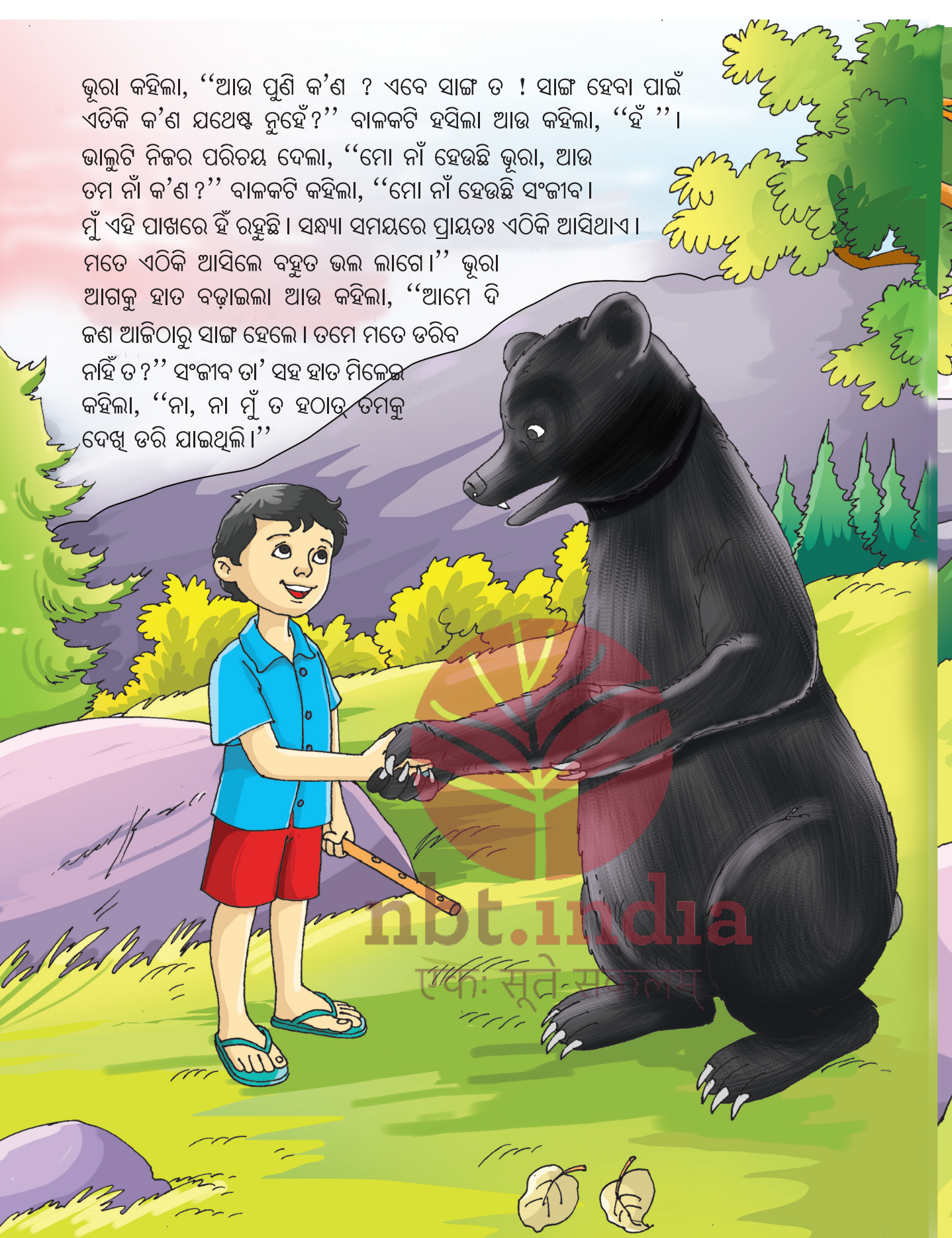
ଭୂରା ଚଟାଣ ପାଖରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେଠାରେ ଜଣେ ବାଳକ ବସିଥିଲା ।
ମଧୁର ସ୍ଵର ସେହି ବାଳକ ପାଖରୁ ହିଁ ଆସୁଥିଲା ।
ଭୂରା ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲାନି । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତା ପାଖକୁ ଗଲା ଆଉ ବୁଝ
କରି ତା ପଛପଟେ ଯାଇ ଛିଡ଼ା ହେଇଗଲା । ବାଳକଟିକୁ କିଛି ଜଣା ପଡ଼ିଲା
ନାହିଁ । ସେ ବଂଶୀ ବଜାଇ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ଭୂରା ତାକୁ ଶୁଣିବାରେ
ଲାଗିଥାଏ । ଏମିତି ଅନେକ ସମୟ ଚାଲିଗଲା । ଯେତେବେଳେ ବାଳକଟି
ବଂଶୀ ବଜାଇବା ବନ୍ଦ କଲା, ସେତେବେଳେ ତାକୁ ଲାଗିଲା
ଯେ, ତା ପଛରେ କେହି ଜଣେ
ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ସେ ପଛକୁ ବୁଲି
ଦେଖିଲା ।

ପଛରେ ଭାଲୁଟେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦେଖୁ ସେ ଡରରେ ଚିତ୍କାର କରିଉଠିଲା । ଭାଲୁଟି ହସିଲା ଏବଂ କହିଲା, “ଡର ନାହିଁ, ମତେ ତମ ସାଙ୍ଗ ବୋଲି ଭାବ ।” ଭାଲୁଟି ମଣିଷଙ୍କ ଭଳି କଥା କହୁଥିବାର ଦେଖୁ ବାଳକଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେ ଡରିଡରି କହିଲା, “କିନ୍ତୁ ତମେ ତ...” ଭୁରା କହିଲା, “ସେ ସବୁ ଛାଡ଼, ଆଉ ଏଇ କଥା କୁହ ଯେ ତମେ ମତେ ପସନ୍ଦ କରୁଛ ନା ନାହିଁ ।” ବାଳକର ଡର ଏବେ ଟିକେ କମିଗଲା । ସେ କହିଲା, “ହଁ...” ।

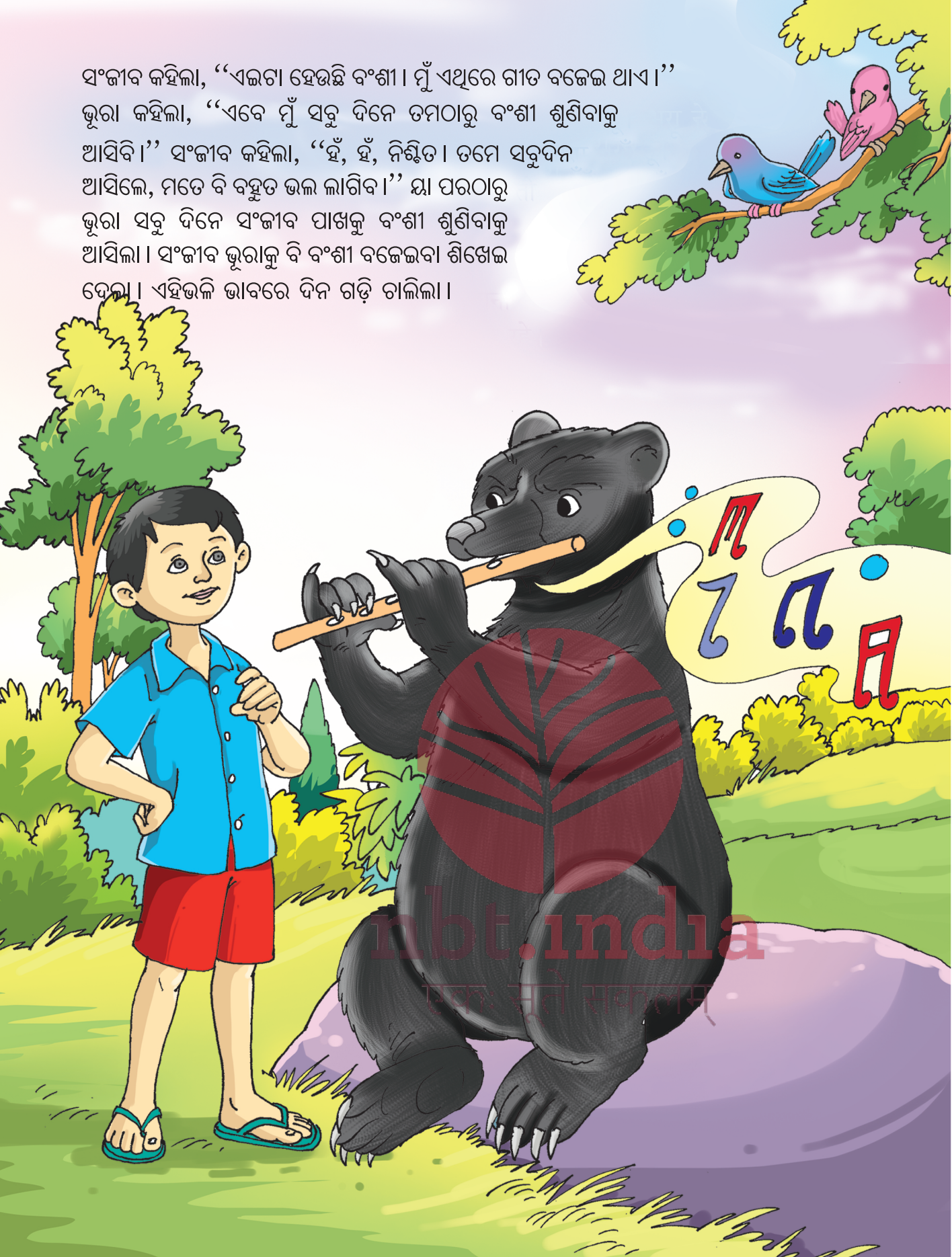
ଭୂରା କହିଲା, “ଆଉ ପୁଣି କ’ଣ ? ଏବେ ସାଙ୍ଗ ତ ! ସାଙ୍ଗ ହେବା ପାଇଁ
ଏତିକି କ’ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ?” ବାଳକଟି ହସିଲା ଆଉ କହିଲା, “ହଁ ”।
ଭାଲୁଟି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଲା, “ମୋ ନାଁ ହେଉଛି ଭୂରା, ଆଉ
ତମ ନାଁ କ’ଣ ?” ବାଳକଟି କହିଲା, “ମୋ ନାଁ ହେଉଛି ସଂଜୀବ ।
ମୁଁ ଏହି ପାଖରେ ହିଁ ରହୁଛି । ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ପ୍ରାୟତଃ ଏଠି ଆସିଥାଏ ।
ମତେ ଏଠି ଆସିଲେ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ ।” ଭୂରା
ଆଗକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା ଆଉ କହିଲା, “ଆମେ ଦି
ଜଣ ଆଜିଠାରୁ ସାଙ୍ଗ ହେଲେ । ତମେ ମତେ ଡରିବ
ନାହିଁ ତ ?” ସଂଜୀବ ତା’ ସହ ହାତ ମିଳେଇ
କହିଲା, “ନା, ନା ମୁଁ ତ ହଠାତ୍ ତମକୁ
ଦେଖି ଡରି ଯାଇଥିଲି ।”

ଆମର ଏଠି ଯୋଉ ଚିଡ଼ିଆଖାନା ଅଛି, ସେଠି ବି ଭାଲୁ
ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ଯାଏ । ଆଉ
ଯେତେବେଳେ ଭାଲୁନଟାଳି ଭାଲୁର ନାଚ ଦେଖେଇବାକୁ
ଆସିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆଉ ସାହିକୁ ବି ଯାଇ ଭାଲୁ
ନାଚ ଦେଖୁଥାଏ । ଭୂରା ପଚାରିଲା, “ତମେ ଏମିତି ମିଠା
ମିଠା ସ୍ବର କେମିତି ବାହାର କରୁଛ ଯେ ?”

ସଞ୍ଜୀବ କହିଲା, “ଏଇଟା ହେଉଛି ବଂଶୀ । ମୁଁ ଏଥିରେ ଗୀତ ବଜେଇ ଥାଏ ।”
ଭୂରା କହିଲା, “ଏବେ ମୁଁ ସବୁ ଦିନେ ତମଠାରୁ ବଂଶୀ ଶୁଣିବାକୁ
ଆସିବି ।” ସଞ୍ଜୀବ କହିଲା, “ହଁ, ହଁ, ନିଶ୍ଚିତ । ତମେ ସବୁଦିନ
ଆସିଲେ, ମତେ ବି ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିବ ।” ଯା ପରଠାରୁ
ଭୂରା ସବୁ ଦିନେ ସଞ୍ଜୀବ ପାଖକୁ ବଂଶୀ ଶୁଣିବାକୁ
ଆସିଲା । ସଞ୍ଜୀବ ଭୂରାକୁ ବି ବଂଶୀ ବଜେଇବା ଶିଖେଇ
ଦେଲା । ଏହିଭଳି ଭାବରେ ଦିନ ଗଢ଼ି ଚାଲିଲା ।

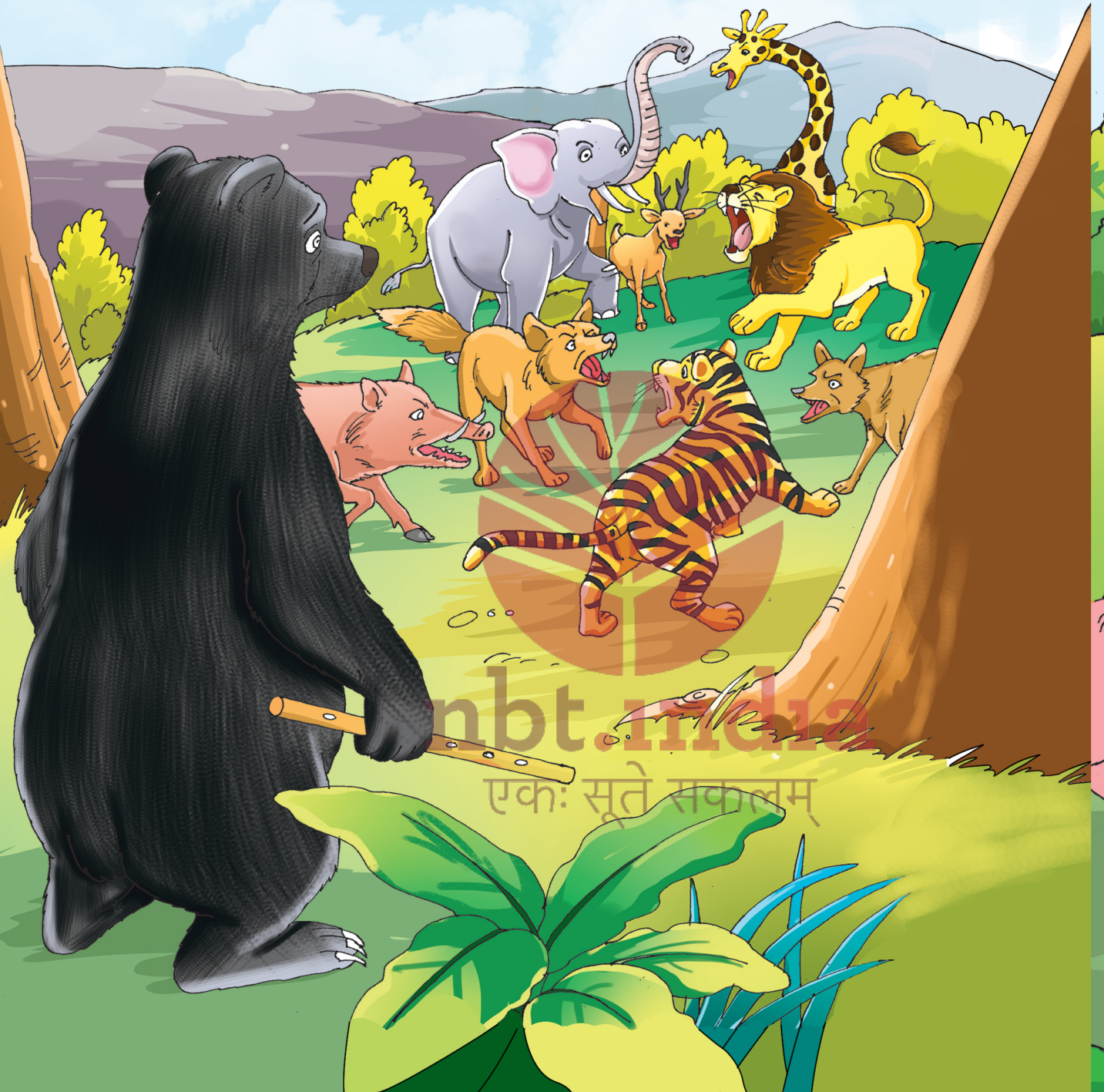

ଦିନେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ଭୂରା ଯେତେବେଳେ ସଂଜୀବ ପାଖକୁ ଆସିଲା, ଦେଖିଲା ଯେ ସଂଜୀବ ମନ ଦୁଃଖ କରି ବସିଛି । ଭୂରା ସଂଜୀବକୁ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲା, “ଆମେ ଅନ୍ୟ ସହରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛୁ । ମୁଁ ଆଉ ତମସହ ଦେଖା କରିପାରିବି ନାହିଁ ସାଙ୍ଗ ।”

“କ’ଣ ? ? ? ? ?” ଏହି କଥା ଶୁଣି ଭୂରା ବହୁତ ମନ ଦୁଃଖ କଲା । ସଂଜୀବ ଆଖିରେ ବି ଲୁହ ଆସିଗଲା । ସେ କହିଲା, “ ହଁ ଭୂରା, ଏବେ ତ ମତେ ଏହି ନଦୀ, ଗଛ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାଲି ଆମେ ଏହି ଜାଗାରୁ ଚାଲିଯିବୁ ।” ଦି’ ଜଣ ଯାକ ଏହି କଥାରେ ବହୁତ କାନ୍ଦିଲେ । ଯିବା ସମୟରେ ସଂଜୀବ ଭୂରାକୁ ତା ବଂଶୀ ଦେଲା ଆଉ କହିଲା, “ ଏଇ ନିଆ ସାଙ୍ଗ, ମତେ ମନେ ପକେଇବା ପାଇଁ, ଏହି ବଂଶୀଟି ରଖିନିଆ ।” ଭୂରା କହିଲା, “ତମେ ପୁଣି କ’ଣ କରିବ ?” “ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟେ ନେଇ ଆସିବି” ସଂଜୀବ କହିଲା । ଦି’ଜଣ ଯାକ ମନଦୁଃଖ କଲେ । ମନ ଦୁଃଖରେ ଦୁଇଜଣ ପରସ୍ପରଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

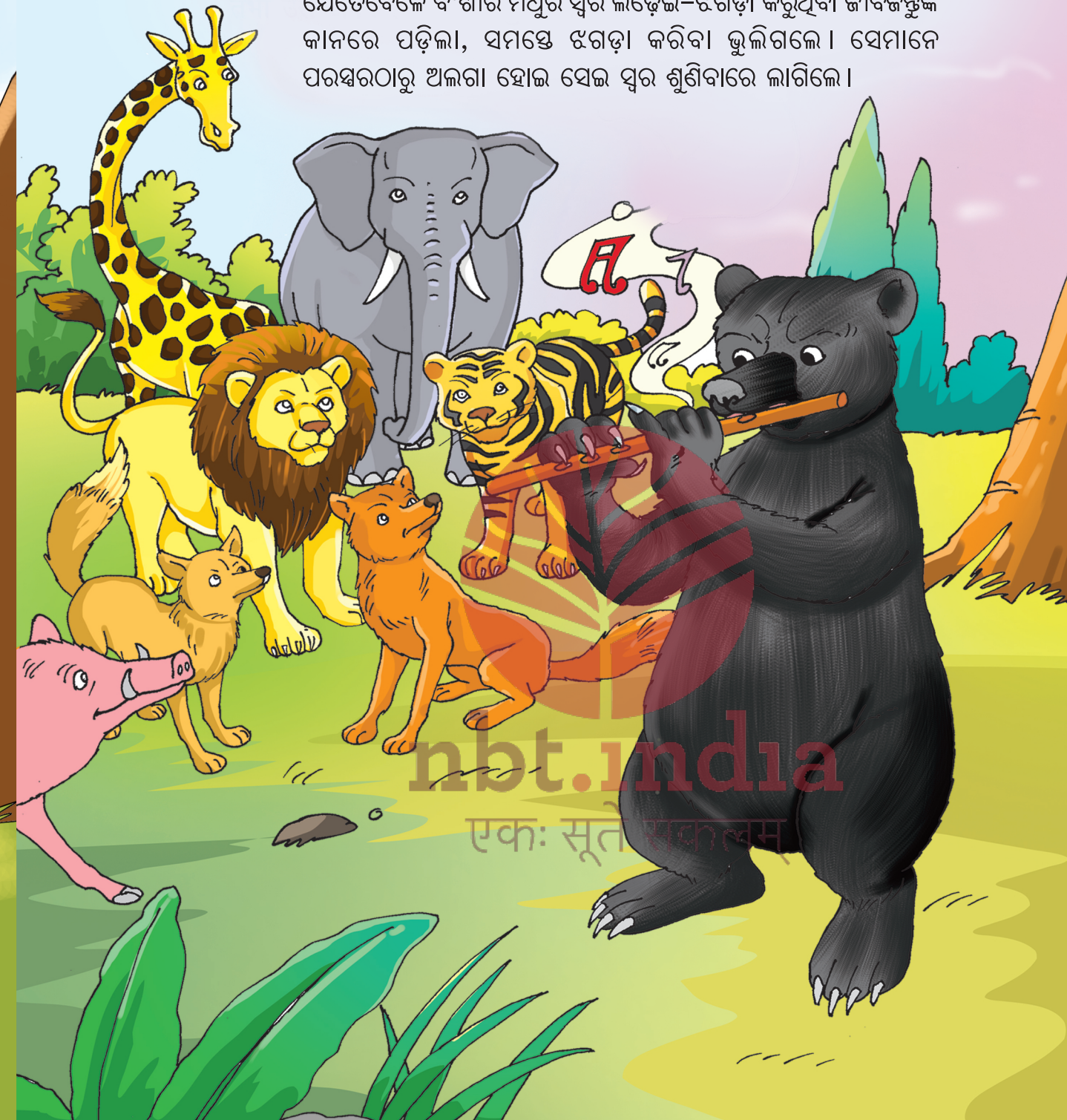
ଯେତେବେଳେ ଭୂରା ବଂଶୀ ନେଇ ଜଙ୍ଗଲରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ଜୀବଜନ୍ତୁ କେଜାଣି କୋଉ କଥା ନେଇ ପରସ୍ପର ସହ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ସିଂହ ଗର୍ଜନ କରିକରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୁପ୍ କରେଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ଝଗଡ଼ା ଶବ୍ଦରେ ସିଂହର ଗର୍ଜନ ବି ଦବି ଯାଉଛି । କେହି ଶାନ୍ତ ହେବାର ନାଁ ବି ଧରୁ ନାହାନ୍ତି । ଭୂରା କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାଏ । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା ଯେ, ଏ ସବୁ କ'ଣ ହେଉଛି ? ସବୁବେଳେ ଶାନ୍ତ ଥିବା ଜଙ୍ଗଲରେ ଆଜି ଅଶାନ୍ତି କ'ଣ ପାଇଁ ? ଝଗଡ଼ାର ଶବ୍ଦ ବଢ଼ିବଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ ।

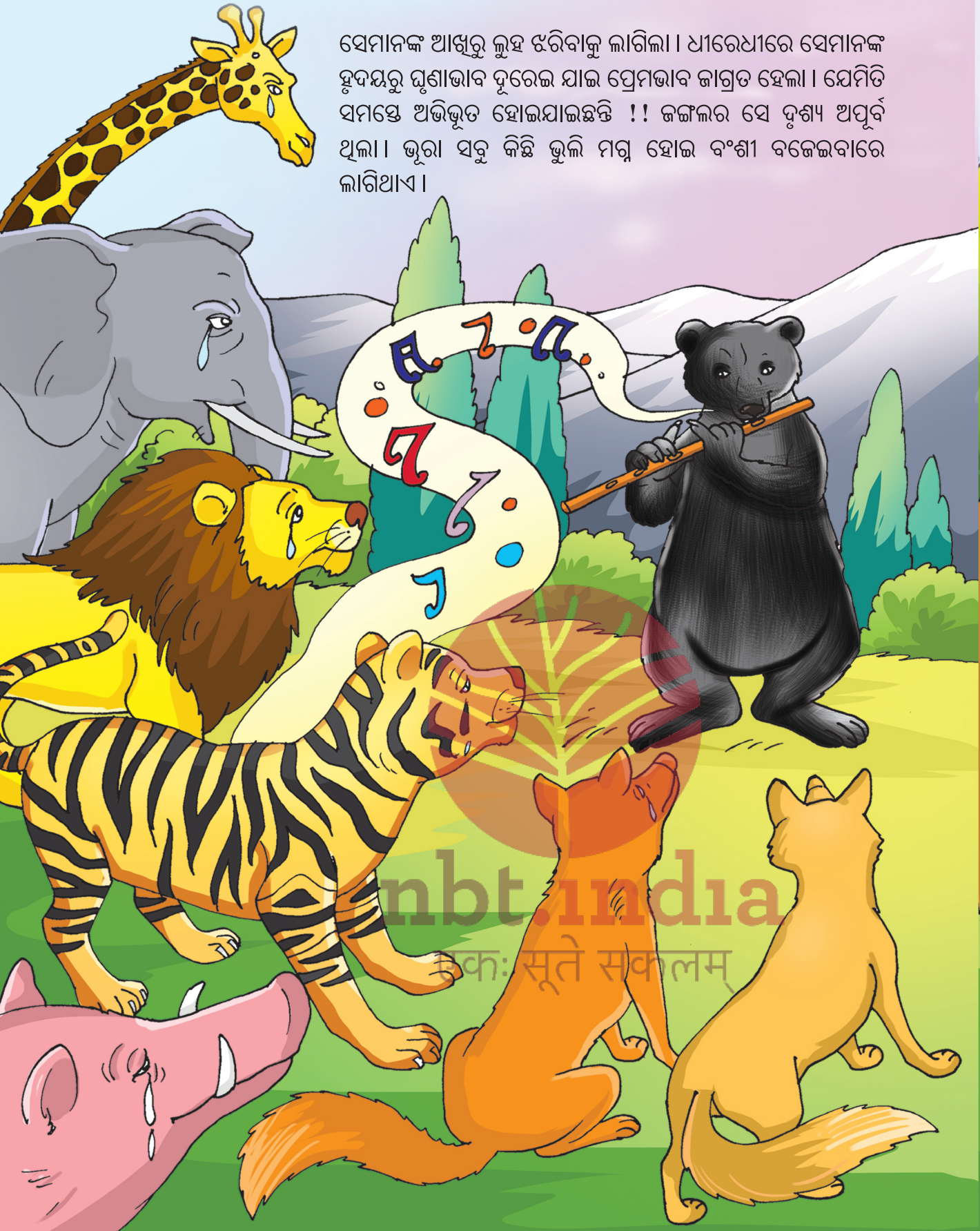
nbt.india
एकः सूते सकलम्

ଶୁବଂଶୀୟ ହିଁ ମାଡ଼ଗୋଳ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ପରସ୍ପର ସହ ଲଢ଼େଇ କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଭୂରା ଦେଖୁଥିଲା । ସେ କୁଝି ପାରୁନଥିଲା ଯେ କ'ଣ କରିବ ? ସେତେବେଳେ ତା' ନଜର ନିଜ ହାତରେ ଥିବା ବଂଶୀ ଉପରେ ପଡ଼ିଲା । କେଜାଣି ସେ କ'ଣ ଭାବି ବଂଶୀ ବଜେଇ ମଧୁର ସ୍ଵର ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।

ଯେତେବେଳେ ବଂଶୀର ମଧୁର ସ୍ଵର ଲଢ଼େଇ-ଝଗଡ଼ା କରୁଥିବା ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼ିଲା, ସମସ୍ତେ ଝଗଡ଼ା କରିବା ଭୁଲିଗଲେ । ସେମାନେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ସେଇ ସ୍ଵର ଶୁଣିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଧୀରେଧୀରେ ସେମାନଙ୍କ
ହୃଦୟରୁ ଘୃଣାଭାବ ଦୂରେଇ ଯାଇ ପ୍ରେମଭାବ ଜାଗ୍ରତ ହେଲା । ଯେମିତି
ସମସ୍ତେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି !! ଜଙ୍ଗଲର ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଅପୂର୍ବ
ଥିଲା । ଭୂରା ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ମଗ୍ନ ହୋଇ ବଂଶୀ ବଜେଇବାରେ
ଲାଗିଥାଏ ।

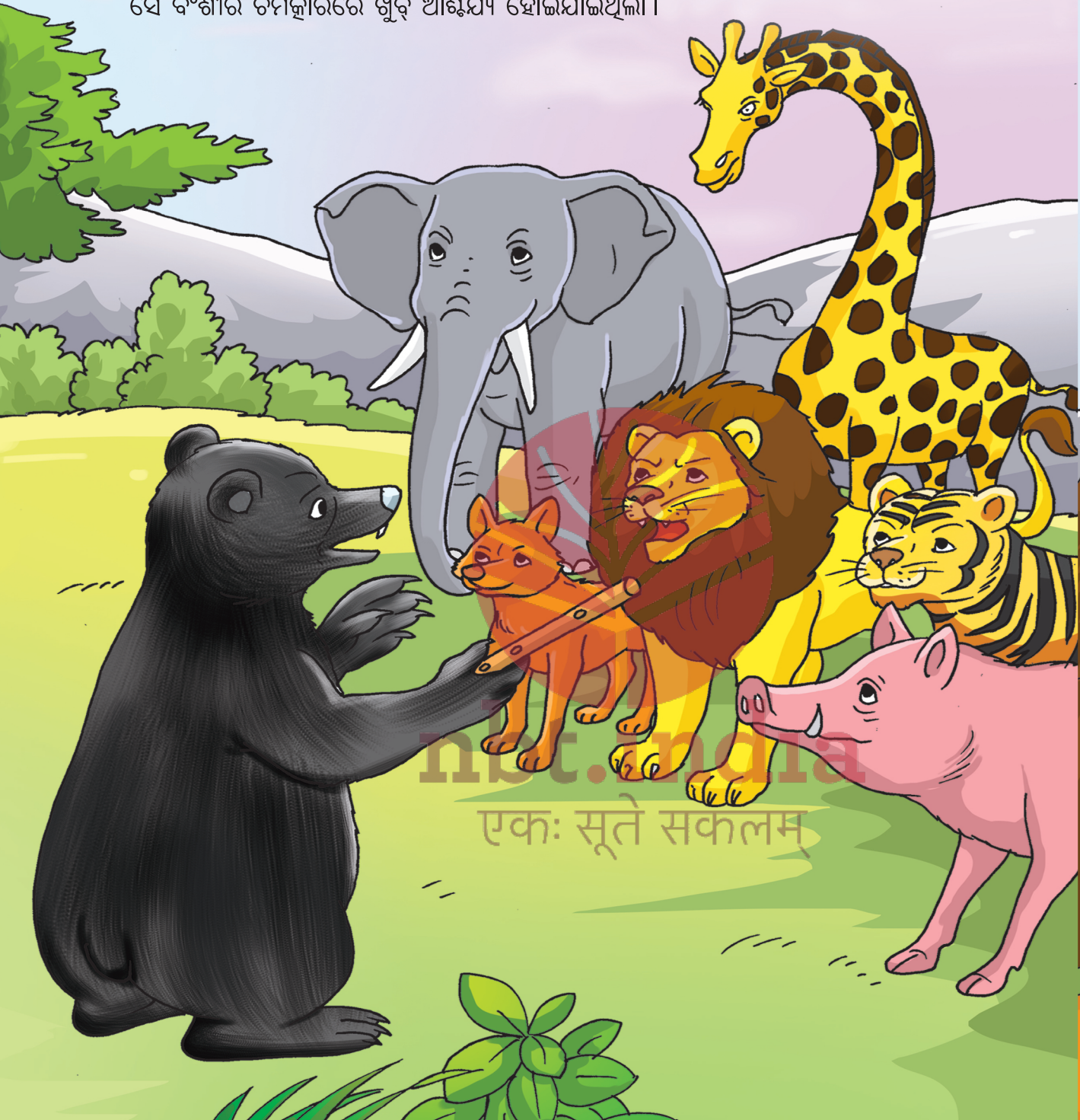

ସମସ୍ତ ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଆସୁ ବୁଝି ବଂଶୀର ମଧୁର ସ୍ଵର ଶୁଣିବାରେ ମଗ୍ନ ଥିଲେ । ପବନ ବି ଯେମିତି ବଂଶୀର ସ୍ଵର ଶୁଣି ଧୀରେଧୀରେ ବହିବାରେ ଲାଗିଥିଲା । ଗଛଲତା ବି ଯେମିତି ବଂଶୀର ସ୍ଵର ଶୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ଝୁମିବାରେ ଲାଗିଗଲେ ।

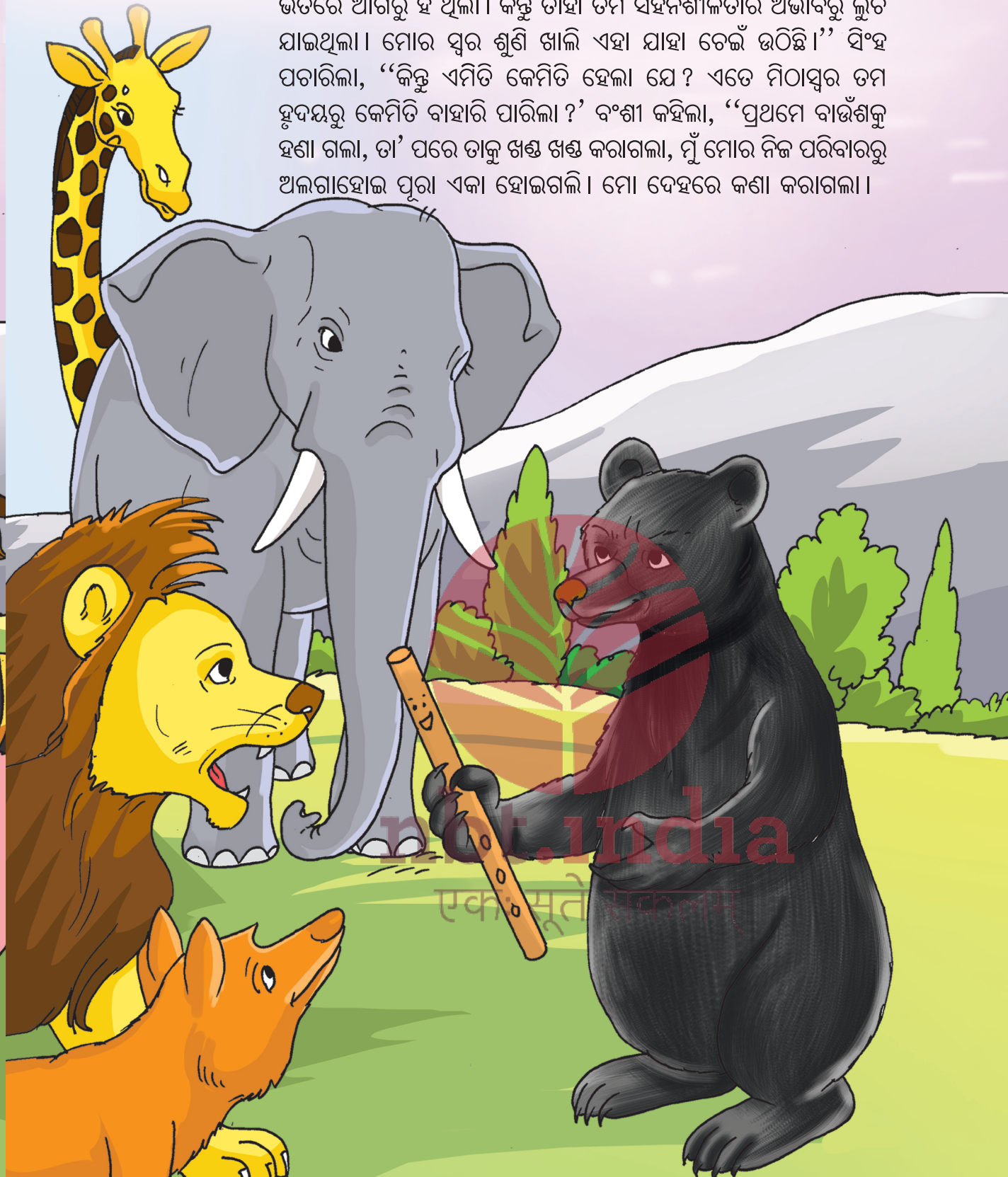
ଏମିତି କେତେ ଯେ ସମୟ ବିତିଗଲା, କାହାରିକି ଜଣା ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

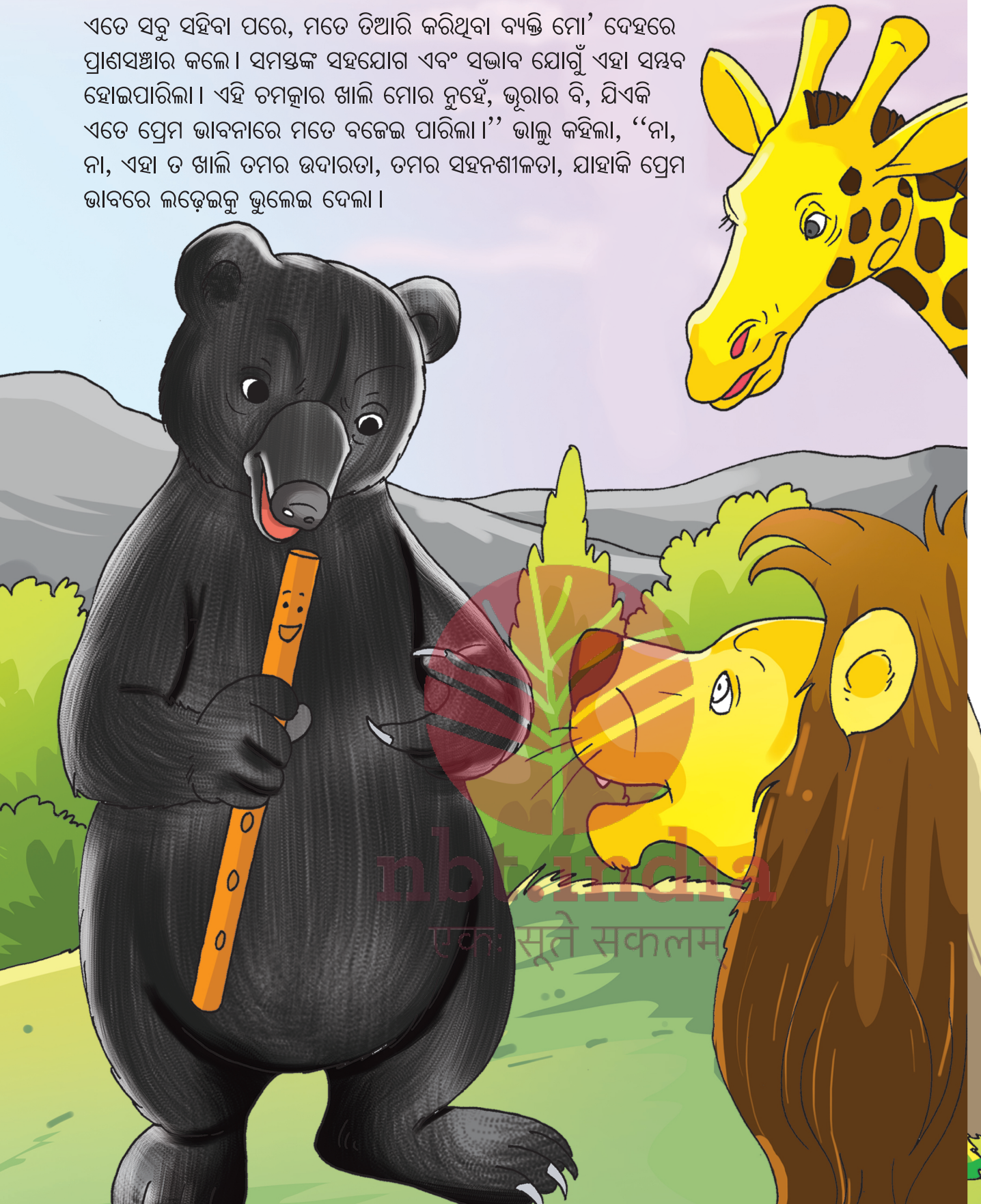
ଯେତେବେଳେ ଭୂରା ବଂଶୀ ବଜେଇବା ବନ୍ଦ କଲା, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ଆଖି ଖୋଲିଲେ । ସିଂହ ସମ୍ମୋହନରୁ ଉଠି କହିଲା, “ଭୂରା, ଇଏ କି ଚମତ୍କାର ?” “ଚମତ୍କାର ମୋର ନୁହେଁ, ଏହି ବଂଶୀର ଥିଲା ।” ଭୂରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଂଶୀ ଦେଖେଇ କହିଲା । “ଏଇଟା କ’ଣ ଯେ ?” ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଏକସଙ୍ଗରେ ପଚାରିଲେ । ଭୂରା କହିଲା, “ଏଇଟା ହେଉଛି ବଂଶୀ । ମତେ ମୋର ସାଙ୍ଗ ସଂଜୀବ ଦେଇଛି ।” “କିନ୍ତୁ ଏଇଟା ବାଜିବା ମାତ୍ରେ ଲଢ଼େଇ-ଝଗଡ଼ା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା କେମିତି ? ପରିବେଶ ଏତେ ଶାନ୍ତ ହୋଇଗଲା କେମିତି ?” ସିଂହ ପଚାରିଲା । ସେ ବଂଶୀର ଚମତ୍କାରରେ ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

“ଏଇଟା ତ’ ମୁଁ ବି ଜାଣିନି, ହୁଏତ ଏହି ବଂଶୀ ଜାଣି ଥାଇପାରେ।” ଭୂରା କହିଲା ଆଉ ଏହି କଥା ସେ ବଂଶୀକୁ ପଚାରିଲା। ବଂଶୀଟି କହିଲା, “ମୁଁ ତ କିଛି ବି କରିନି। ପ୍ରେମ ତ ତୁମ ଭିତରେ ଆଗରୁ ହିଁ ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ତାହା ତମ ସହନଶୀଳତାର ଅଭାବରୁ ଲୁଚି ଯାଇଥିଲା। ମୋର ସ୍ଵର ଶୁଣି ଖାଲି ଏହା ଯାହା ଚେଇଁ ଉଠିଛି।” ସିଂହ ପଚାରିଲା, “କିନ୍ତୁ ଏମିତି କେମିତି ହେଲା ଯେ ? ଏତେ ମିଠାସ୍ଵର ତମ ହୃଦୟରୁ କେମିତି ବାହାରି ପାରିଲା ?” ବଂଶୀ କହିଲା, “ପ୍ରଥମେ ବାଉଁଶକୁ ହଣା ଗଲା, ତା’ ପରେ ତାକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରାଗଲା, ମୁଁ ମୋର ନିଜ ପରିବାରରୁ ଅଲଗାହୋଇ ପୂରା ଏକା ହୋଇଗଲି। ମୋ ଦେହରେ କଣା କରାଗଲା।

ଏତେ ସବୁ ସହିବା ପରେ, ମତେ ତିଆରି କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ’ ଦେହରେ ପ୍ରାଣସଞ୍ଚାର କଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହଯୋଗ ଏବଂ ସଭାବ ଯୋଗୁଁ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରିଲା । ଏହି ତମକ୍କାର ଖାଲି ମୋର ନୁହେଁ, ଭୂରାର ବି, ଯିଏକି ଏତେ ପ୍ରେମ ଭାବନାରେ ମତେ ବଢେଇ ପାରିଲା ।” ଭାଲୁ କହିଲା, “ନା, ନା, ଏହା ତ ଖାଲି ତମର ଉଦାରତା, ତମର ସହନଶୀଳତା, ଯାହାକି ପ୍ରେମ ଭାବରେ ଲଢ଼େଇକୁ ଭୁଲେଇ ଦେଲା ।

ଡକ୍ଟର ମୀନାକ୍ଷୀ ସ୍ବାମୀ ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶର ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ବିଭାଗରେ ସମାଜଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରାଧ୍ୟାପିକା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟରତ । ‘ଭୂଭଲ’, ‘ନତୋହମ’, ‘ଆଛା ହୁଆ ମୁଝେ ଶକିଲ ସେ ପ୍ୟାର ନହୁଁ ହୁଆ’, ‘ଧରତୀ କି ଡିବିୟା’, ‘ସୌ କୋସ ମୂମଲ’, ‘କଟନ୍ଦରେ ମେଁ ପାଡ଼ିତ’, ‘ଅସ୍ମିତା କା ଅଗ୍ନିପରୀକ୍ଷା’ ଇତ୍ୟାଦି ତାଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚିତ ପୁସ୍ତକ । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏନ୍.ବି.ଟି. ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ ତାଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ‘କୁଁ’ ଅନେକ ଭାରତୀୟ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ।

ଡକ୍ଟର ସୁନାମଣି ରାଉତ ଓଡ଼ିଆ ଶିଶୁ-ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଚିତ ସ୍ଵର । ‘କକମୀନା’, ‘କୁନିମୁନି’, ‘ଫୁଲଚୁଇଁର ଗୀତ’, ‘ହେବୁ ଜଗତଜିତା’, ‘କିଚିରି ମିଚିରି ଚିଁ’, ‘ଏକତା ହୁଁ ବଳ’, ‘ଗଛ ଆମରି ସାଙ୍ଗ’, ‘ଖେଳକୁ ନାହିଁ ବେଳ’, ‘ଆମେ ପିଲାଏ ଭଉଣୀଭାଇ’ ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ଶିଶୁ-କିଶୋର ଗଳ୍ପ ଓ କବିତା ପୁସ୍ତକର ସେ ଲେଖକ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା-ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଫକରୁଦ୍ଦୀନ ପିଲାମାନଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଚିତ୍ରକାର । ନ୍ୟାସନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାଶନ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ୫୦ରୁ ଅଧିକ ପୁସ୍ତକର ଚିତ୍ରାଙ୍କନ କରିସାରିଛନ୍ତି ।

Printed at: Royal Offset Printers, New Delhi

nbt.india

एकः सूते सकलम्

